

NAROČNINA:

Združene države:
\$28.00 na leto; \$14.00 za pol leta; \$8.00 za 3 mesece
Kanada in dežele izven Združenih držav:
\$30.00 na leto; \$15.00 za pol leta; \$8.00 za 3 mesece
Peškova izdaja \$10.00 na leto

SUBSCRIPTION RATES:

United States:
\$28.00 per year; \$14.00 for 6 months; \$8.00 for 3 months
Canada and Foreign Countries:
\$30.00 per year; \$15.00 for 6 months; \$8.50 for 3 months
Friday Edition — \$10.00 for one year.

Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio

No. 35 Tuesday, March 7, 1978

Svoboden narod v svobodni domovini

Svoboden narod v svobodni domovini je poslanica, ki so jo prinesli s seboj v tuji svet emigranti po drugi svetovni vojni, da za njeno uresničenje delajo sami, kjer morejo in kakor morejo, na stari dan pa je predajo mlademu rodu svojih potomcev kot dedno izročilo, da ti delo nadaljujejo, dokler ne bo cilj dosežen. S tem je že odgovorjeno na vprašanje: Izročilo — komu?

Včeraj smo pri razlagi vsebine tega izročila navedli nekaj glavnih točk, ki so jih starši v smislu svoje misije dolžni vcepljati v um in srce mladega rodu, da bo ta ponosen na svoj narodni izvor in čustveno pripravljen za jasnimi pojmi o naši narodni preteklosti, za doslednostjo in idealizmom izročilo sprejeti in ga kot gorečo plamenico nositi naprej — v brk vsem onim, ki so napovedali konec ideološko-politične emigracije že pred mnogimi leti. Naj nihče ne podcenjuje važnosti, katero totalitarni režim doma pripisuje tej emigraciji, naj tudi nihče ne omalovažuje svoje osebnosti v sklopu te emigracije in naj kritično poslušati tiste, ki nas spodbujajo, da bodimo realisti.

Zorko Simčič, slovenski literat — begunec zelo znane imena, je nedavno o teh stvareh govoril na Slovenskem dnevu v Argentini in je med drugim dejal: "Seveda kdaj naletimo na ljudi, ki začno: 'Pa kaj siliti naprej z emigracijo?' Bodimo vendar realisti! Še vsake emigracije je bilo konec." Nato nadaljuje: Kaj je pravzaprav realizem? Pa pojasni: Reka, ki teče dol nizko med bregovi, pa tisoči hektarjev zemlje visoko nad njo ob bregovih, nerodovitne zemlje, ker je suha — je to realno? Seveda je. Toda ljudje, ki so reko zajezili, s tem dvignili vodo do suhe pokrajine, jo skanalizirali in ustvarili na tisoče hektarov nove rodovitne zemlje — ti niso bili realisti? Realizem ni samo to, kar je, ampak vse, kar je res možno."

Simčič opisuje razne emigracije, zlasti ekonomske, ki so zgornje. Toda tu so še druge vrste emigracije. Ljudje, ki so se izselili iz političnih, ideoloških razlogov, ki niso hoteli biti pobiti, a hočejo, da njihove ideje zmaga, radi česar so se morali umakniti in boj nadaljevati v svetu. Tudi te vrste emigracije so (zgodile, pravi Simčič, in omeni poljsko z Mickiewiczem, podobna je češka z Masarykom), toda kdaj? Ko je prenehal eksistirati vzrok, zaradi katerega so se te emigracije rodile.

Ali mladi, v svetu rojeni potomci res ne bi smeli imeti zveze z emigriranjem njihovih staršev? Funkcija sina je biti zvest očetovi misli, in če očetu shirajo moči, njegov boj nadaljevati. To je naravno, od Boga dani zakon in kdor mladini drugače govori, ji škodi. Nejasnost na tem področju so zasekale naši skupnosti že hude rane. Tu in tam slišimo: "Važno je, da je otrok pošten, politiko pa naj le pusti pri miru..." Kam pelja taka miselnost, slišimo in vemo. Kajti pod "politiko" je mišljena tudi zvestoba našim tisočim kruto pobitih bratov, pa tudi jasni odnosi do komunizma. Simčič navede v tej zvezi lepo primer: "Kdor od staršev tako govori (namreč naj otroci pustijo 'politiko' pri miru), je podoben človeku, ki morda res s trudom toči vino v sode, a istočasno sodom vrta luknje v dno."

Slišimo, da mladina nima vedno jasnih pojmov. Potrkati bi se morali na lastna prsa in reči: Mi smo jim včasih s svojo nedoslednostjo v važnih vprašanjih mešali pojme. Pripomogli smo, da so mladi postali nekako izkoreninjeni, čeravno države, kjer živijo, kot Amerika, Kanada, Avstralija, Argentina itd., ne želijo, da bi se asimilirali. Simčič citira odlomek iz pridige buenosaireškega škofa msgr. Segure v katedrali, ki je dejal: "V interesu moje domovine (Argentine) vas prosim, gojite svoj jezik, ohranjanje svojo kulturo, ne izkoreninite se, bodite ponosni na svoje starše, na njih borbo, na svoj narod!"

Neki slovenski časopis v Evropi je analiziral razmere v naši emigrantski skupnosti in pri tem omenil, da se med nami vedno pogostejše slišijo zahteve po verski in kulturni svobodi v Sloveniji, medtem ko se o zahtevah po politični svobodi vedno manj govori. Kakor da bi verska in kulturna svoboda kje in kdaj na svetu bili možni, če ni prej civilne, to je politične svobode.

Na kongresu svetovne zveze katoliških izobražencev Pax Romana, ki se je pred kratkim vršil na Dunaju, je francoski jezuit p. Henri Madelin v svojem predavanju dejal, da se nekateri kristjani bojijo nastopati v javnem življenju, kljub temu, da cerkveno vodstvo stalno zatrjuje, da so kristjani odgovorni tudi za družbeno (t.j. politično) življenje.

O vseh teh problemih so starejši dolžni govoriti z mladimi in jim dati razumeti, da je slovenstvo predvsem zakoličeno v preteklosti našega naroda, v njegovih bojih, zmagah in tudi porazih, v njegovih duhovnih zakladih, predvsem pa v tisočih, ki so trpeli in umirali za slovenstvo in katerih idealov mi nimamo pravice izdati. Mi ni-

mamo pravice pretrgati verige, ki pred nas vodi v bodočnost, v bodočnost svobodnega naroda v svobodni domovini.

L. P.

BESEDA IZ NARODA

IZPOD ZVONA SV. ŠTEFANA IN OKOLICE

CHICAGO, Ill. — V pesmarici SZZ iz leta 1943, katero je izlaga ga. Marie Prislund, sembral sledečo narodno:

*Mi smo davi muho klali
in koline vam poslali,
z mesom tudi klobasic,
nekaj lepih krvavic,
tri mesene, tri prtene.
Vina v reki si kupite,
z njim koline poplasknite."*

Ga. Angela Vlačič mi je te dni isto pesem deklamirala. Učili so se jo v šoli. Ob tej priliki mi pride na misel, da bomo imeli "koline" tudi v našem Svetošefanskem centru na Cvetno nedeljo, 19. marca. To bo takoj po zadnji maši. Vstopnice so po \$5. Že sem vabil in še vabim na to prireditev, naša mladina, zbrana v Slovenski folklorni skupini SARC, nam bo pripravila prav lep popoldan.

Naj še v spodbudo nekaj napišem o kolinah, kakor smo jih imeli doma. To so bili stari, dobri časi, ko še ni bilo "dobrote" komunizma. Kot otrok sem jih doživljal in naj obudim spet lepe spomine.

Koline so bile domači praznik. "Imeli smo domači praznik," smo se otroci drugi dan opravičili v šoli. Razrednik je seveda napisal "neupravičen izostanek".

Ze ob peti uri zjutraj je prišel stric, ki je bil za klavca. Otroci smo bili vsi pokonci in zlezli smo na široko in toplo kmečko peč. Stric se je primeroma pokrepčal z žganim, tudi oče, mati in še kdo. Potem smo šli na "krvavi" posel. Mati je nastrgala v posodo, v katero bodo prestregli kri, blagoslovljene soli (blagoslovili so jo na Stefanovo), vsi so se pokropili z "žegnano vodo". Kmalu se je razlegel smrtni krik prašiča in nedolgo potem so ga prinesli v hišo in dali na posebno mizo. Razpeli so ga na vse štiri in mu slekli kožo. To smo poslali v bližnjo usnjarno za usnje ali pa za podplate. Nato so mu slekli še tolščo in meso razsekali na primerne dele.

Mati je že zgodaj pripravila krvavi pečenjak (nisem ga imel rad). Predpoldne je pripravila pražena jetra. Potem, ko so očistiili čreva, so delali koline. Mi, otroci, smo že teden prej pripravili "špile". Narezali smo v šumi drobne vejice, rdečaste barve so bile, jih postrgali, ošpičili in dali na peč, da so se posušile. Delanje kolin je važen posel. Da so koline res dobre, je treba precej dišav. Tudi popra. Morajo biti sočne. Prav tako mešene klobase. Če jih kupim blizu lukaj, niso ravno po mojem okusu. Ko je bilo vse to delo opravljeno, meso razsekano, špeh obešen na podstrešju, da se osuši in meso djano v razstopino, je bil vsaj za mene največji dogodek — večerja. Vabljenje so bile teta, bližnja zlahta in še kak sosed. Dobra župca, pečenka, vse, kar je mati znala pripraviti in mela na razpolago, tudi koline, bele in krvave. Zraven pa potica in vince zlato... Pozno v noč so gostje odšli, včasih tudi malo majaje... Take koline so bile v zimskem času vsaj dvakrat ali celo trikrat. Za god sv. Antona Pušavnika so gospodinjice prinesle na njegov oltar posušene krače ali klobase v zahvalo za zdravje pri živini. Te so prodali na dražbi na Veliki četrtek. Izkupiček so dobili farni reveži.

V torek, 21. februarja, smo pri

Sv. Stefanu imeli birmo. Bilo je 90 birmancev. Ne 190, kakor je zapisal tiskarski škrt. Ta rad napravi kako zmešnjavo. Seveda, pri fari bi bili hudo veseli, če bi imeli toliko birmancev. Birmoval je pomožni škof Abramowicz. Bilo je zelo lepo. Le škoda, da moji radovednosti ni bilo ustreženo. Nekoč sem imel 13 birmancev.

V nedeljo, 26. februarja, je bilo v farni dvorani misijonsko kosilo ob prav lepi udeležbi. Le škoda, da je č. g. Wolbank to kosilo prestavil v Lemont. Več bom poročal o tem prihodnjič.

V Slovenskih goricah že obrezujejo v vinogradih, tako pove neko pismo. Pri nas pa imamo še gore snega. Zgleda pa, da bo začel počasi jemati slovo.

Priprave za Cvetno nedeljo, ki bo 19. marca, so že v polnem teku. Go. Fischingerjevo skrbni, kako bo z maščicami. Dobijo jih iz Lemonta. Morda bo le kak "čudež", da bodo pravočasno pognale, če ne zunaj, pa vsaj doma v topli hiši.

G. Matija Vlačič, naš dobro poznani sosed, je dne 24. februarja obhajal 75-letnico svojega življenja. Je še kar krepek, le o bolečinah v hrbtu rad potoži. Omenil sem mu, da so njegov odpravi na cvetoči mesec maj, pa mi je rekel: "Obhajal ga bom 24. februarja, pa je to komu prav ali ne." Rekli smo včasih: "Sveti Matija led razbija, če ga ni, ga pa naredi." Naj ga prav kmalu razbije na drobne kosce. G. Matiju pa želimo še mnogo mladeniških let!

Oltarno društvo je imelo takozvani "bunco party" prvo nedeljo v marcu v Farnem centru. Ta organizacija stori mnogo dobrega pri cerkvi, zlasti za oklepšavo oltarjev in da mnogo tudi v druge dobre namene pri fari.

Zdravnik: "Od česa ima tako poškodovano piščančjo kost na nogi?" vpraša zdravnik pacienta. "Verjetno igrate nogomet?" Nikakor ne, g. zdravnik! Igram le karte; pri tem mi pa moja žena pod mizo daje "nasvete".

Naše delo — knjiga ljubezni.
"Naše delo bodi knjiga ljubezni; odpri jo, domovina, da boš videla, kdo ti je pravičen sin! Dal ti bom, kar imam, če je veliko ali malo — Bog je delil. Bog razsodi! Dal ti bom svoje srce in svoj razum, svojo fantazijo in svojo besedo, dal ti bom svoje življenje. Kaj naj ti še dam?" (I. Cankar.)

Vsem prav lep pozdrav
"Toti Štajerc"

Božja volja se zgodi!

CLEVELAND, O. — Lepi spomini mi uhajajo v mladostna leta, ki sem jih preživel v naši lepi Sloveniji. Najprvo sem preživljal svoja otroška leta pri svojih domačih, a prišel je čas, ko sem moral zapustiti svoj dom. Zadnjo nedeljo pred odhodom v Ljubljano sem šel v Zagorje k drugi sv. maši ob deseti uri.

Po končani sv. maši sem se oglasil pri Gunovi družini, ker me je tja povabil F. Guna, ki je bil pri nas za občinskega tajnika. Čim sem prišel v to hišo, mi je prišel nasproti France Guna, ki me je predstavil svoji ma-

teri, svojemu bratu in njeni sestri, ki je bila učiteljica. Vsi smo se vsedli in začeli prijateljski pogovor. Kako prijetno je bilo. Kar hudo mi je bilo pri duši, ko sem moral to zaželeno družbo zapustiti. Predno smo se razšli, smo se na lep način poslovili, ker nismo vedeli, kdaj se homo ponovno videli. Ko so mi stiskali v slovo desnico, so se z lepimi besedami od mene poslovljali in mi želeli veliko sreče v novem življenju. Prav posebno se je na lep način poslovila učiteljica Gunova, ki so bile njene zadnje besede meni namenjene. "Kakor je božja volja, naj se zgodi!"

Na ta stavek sem bil zelo pozoren, ki mi je dal misliti, da je tu dokaz, da imamo dobre učitelje. Tega ne bom nikoli pozabil in mi bo to ostalo za vedno v najlepšem spominu. Prepričan sem, da mi je vse to že mnogokrat v življenju pomagalo, da nisem zašel.

Ali ni resnica, da nam danes manjka dobrih učiteljev, ki bi mladino vodili na prava pota? Škoda je, da ne moremo obuditi dobrih učiteljev, ki smo jih nekoč pokopali! Nekdo mi je rekel: "Vesel sem, ker sem že v letih in bom kmalu umrl."

Jože Vrtačnik

Dr. Alfredu Fischingerju v spomin

MILWAUKEE, Wis. — Nepričakovano se je poslovil od svojih dragih in vse slovenske skupnosti v petek, 24. februarja, rojak dr. Alfred Fischinger.

Prvi so nam o njegov smrti povedali v nedeljo, 26. februarja, duhovniki cerkev sv. Janeza ob devetih pri sv. maši. Več tisti dan nismo zvedeli, smo pa razumeli tako, kot da je dr. Fischinger umrl tisto jutro. Zato smo mislil, da pogreb ne bo pred torkom. Žal, da nismo zvedeli, da bo pogreb že v ponedeljek. Bilo nas je vsaj pet ali šest, ki bi ga radi šli pokropiti in pospremit na njegovi zadnji poti.

Pokojni g. Alfred Fischinger je bil okrajni sodnik v Ljubljani, med vojno pa domobranski oficir. Ker je bil jurist, je bil pridržen sodnemu odseku.

Po vojni je moral pokojni dr. Fischinger s svojo družino skozi vice trpljenja z begom iz domovine reševati sebe in svoje. Doma, na poti na tuje in v novi domovini si je pridobil veliko prijateljev. Gotovo največ v Chicag samemu, pa tudi v sosednjem Milwaukeeju in po vsej Ameriki. Ameriški in kanadski Slovenci smo dr. Fischingerja spoznali še posebno z lemotskih vsakoletnih romanj, saj nasmejanega humorista in pevovodje ni tam nikoli manjkalo. Tisoči od nas se ga posebno spominjamo z lanske septembrske velike Baragove manifestacije v Lemontu, ko je na orglah in klavirju mogočno spremljal skupne pevske zборе pri slovesnostih škofove sv. maše in slavnosti sporeda akademije v veliki dvorani sv. Frančiška Asiškega. Vsakdo, ki ga je spoznal, mu je postal prijatelj. Kot visoko izobražen jurist in velik glasbeni mojster je bil naravno preprosto, blagega srca in globoke vere, ki jo pa ni očitno kazal. Njegovo delovanje na narodno-kulturnem in cerkveno-glasbenem, pa tudi na socialno-družabnem polju poznajo najbolj Čikažani sami, saj ni šla brez njegovega vodstva ali njegovega sodelovanja menda nobena prireditev mimo.

Te skromne vrstice posvečajo prijatelju Alfredu v spomin milwaukeeški prijatelji-Slovenci. Zasluznemu g. Fischingerju naj dobri Bog nakloni obilno plačilo, vsem Fischingerjevim pa tolažbo ob izgubi dobrega moža in očeta.

F. Rozina

Komunistična Kitajska se odpira svetu

Kitajska je bila skozi stoletja svetlu na splošno precej zaprta dežela. Kitajci z visoko razvito kulturo so gledali na vse tujce kot na divjake, barbore, s katerimi so vzdrževali samo neobhodno nujne stike. Zahod je v preteklem stoletju skoraj s silo odprl vrata Kitajske. Ostala so široko odprta do vzpostave komunističnega režima leta 1949. Ko so jih delno priprli, pa bila v času "kulturne proletarske revolucije" znova skoraj čisto zaprta, vsaj zahodnemu svetu. Skupina, ki je prevzela vodstvo LR Kitajske po Maovi smrti, je vrata LR Kitajske začela zopet odpirati, ko je prišla do zaključka, da svetu zaprta Kitajska ne more izvesti modernizacije gospodarstva, zlasti ne razviti moderne industrije.

Časnikarji poročajo, da so postali tuji obiskovalci zopet dobrodošli, da jih povsod prijazno premajajo in da so jih zato vsi boljši hoteli v Pekingu in drugih velikih mestih polni.

Na Kitajskem ni bilo nikoli toliko tujih turistov kot v zadnjih dveh letih. Kitajska je pravzaprav po 11-letnem premo-ru šele zdaj začela sprejemati turiste. Napovedujejo gradnjo novih hotelov, preprostejši postopek izdajanja vizumov, pa tudi boljše skoritve za tuje goste. Poleg tega pripravljajo nove turistične dogovore, po dolgih letih pa bodo ponovno odprli mesta in province, kjer se ljudje skoraj ne spominjo več, kakšni so videti tujci. Kaj pravzaprav pomeni biti turist na Kitajskem?

Kitajci dajejo prednost "organiziranemu turizmu". To pomeni, da tujec stori najboljše, če na

Slovenski duhovnik napisal knjigo v argentinščini-španščini

DAVENPORT, Wash. — Naslov knjige je "Las religiones del mundo actual" — Vere v sedanjem svetu. Ima 375 strani. Natiskana je bila leta 1977 v Buenos Airesu. Tisk je precej droben. Cena ni navedena; ne vem za ceno, ker mi je avtor poslal knjigo v dar.

Knjigo je napisal dr. France Gnidovec. Mnogi starejši Slovenci se ga gotovo spominjajo iz DP taborišča v Italiji; Senigalia, Barletta. Poučeval je na tabo-ma, na poti na tuje in v novi domovini si je pridobil veliko prijateljev. Gotovo največ v Chicag samemu, pa tudi v sosednjem Milwaukeeju in po vsej Ameriki. Ameriški in kanadski Slovenci smo dr. Fischingerja spoznali še posebno z lemotskih vsakoletnih romanj, saj nasmejanega humorista in pevovodje ni tam nikoli manjkalo. Tisoči od nas se ga posebno spominjamo z lanske septembrske velike Baragove manifestacije v Lemontu, ko je na orglah in klavirju mogočno spremljal skupne pevske zборе pri slovesnostih škofove sv. maše in slavnosti sporeda akademije v veliki dvorani sv. Frančiška Asiškega. Vsakdo, ki ga je spoznal, mu je postal prijatelj. Kot visoko izobražen jurist in velik glasbeni mojster je bil naravno preprosto, blagega srca in globoke vere, ki jo pa ni očitno kazal. Njegovo delovanje na narodno-kulturnem in cerkveno-glasbenem, pa tudi na socialno-družabnem polju poznajo najbolj Čikažani sami, saj ni šla brez njegovega vodstva ali njegovega sodelovanja menda nobena prireditev mimo.

Knjiga ima 6 delov: krščanstvo, združitev kristjanov, judovstvo, islamizem, vere v Indiji in na Daljnem Vzhodu, katoliška Cerkev in nekristjani. Dela o krščanstvu in o verah v Indiji in na Daljnem Vzhodu sta razdeljena na manjša poglavja. Npr. del o krščanstvu: pravoslavje, mormoni, adventisti, je-hovci, filantrop, reševalna vojska, pentekostalci, starokatoličani. V knjigi so tudi razne statistike in diagrami.

Slog je zelo jedrnat in jasen in ne preučuje vse večje vere v sedanjem svetu in ne samo krščanske veroizpovedi, kot npr. Hardon, Marty, Whalen, Algemissen, Mrkun. In to je važno zaradi vedno večjega pomešavanja ljudi različnih veroizpovedi. V delu o krščanskih veroizpovedih katoliška ni vključena, ker je knjiga namenjena predvsem katoličanom in pisatelj sodi, da katoličan pozna svojo vero. Knjiga ni apologetična in je pisana v duhu ekumenizma.

Kdor se zanima za razne vere na svetu in obvlada španščino, bo bral knjigo z velikim dobičkom.

A. Breznik

Kitajsko pride s turistično skupino, ki jo že na meji prevzamejo vodilci edine kitajske turistične organizacije.

Kaj v tem trenutku največ razkazujejo tujcem? Predvsem velika mesta z njihovimi znamenitostmi — Peking s kitajskim zidom, prepovedanim mestom, Mingovimi grobnicami, Sanghaj z 11 milijoni prebivalcev, Kanton na jugu in Šenjang na severovzhodu. Mnogi turisti obiskujejo središče kitajske revolucije Jenan ali majhno kmetijsko brigado Tačaj. Tujim turistom so na voljo tudi Sučou in Hančou (dve izredno lepi stari mesti), Kveilin (b bližini je znan kamniti gozd), staro prestolnico Si-jang in nekatera druga mesta.

Prednosti "organiziranega obiska" Kitajske so v tem, da je tako mogoče največ videti. Turistom zagotovijo prvovrzdne hotele in storitve, prevajalce "vse drugo", ne nazadnje pa tudi nižjo ceno.

Malo je turistov, ki prihajajo na Kitajsko kot posamezniki, so pa tudi takšni. Tudi "individualni" turisti se morajo za storitve obrniti na kitajsko turistično agencijo.

Vsekakor imajo ti turisti več možnosti, da spoznajo "pravo Kitajsko", ljubezni domačini pa se potrdujijo, da izpolnijo najrazličnejše želje gostov. V tem se skriva delno politična propaganda, hkrati pa tudi želje Kitajcev, da bi jih tuji boljše spoznali in razumeli.

Kaj na Kitajskem lahko vidi posameznik? Obisk ljudskih komun ali revne vaške družine (Kitajci se za razliko od drugih ne sramujejo svoje revščine in jo tujcem kažejo kot del svoje resničnosti), turistu omogoči, da spozna delček "vaške" Kitajske. Ob obisku tovarne ali pogovoru z voditelji tovarne turist spozna moderni del Kitajske. Zanimivo je, da turista gledajo kot člana neke uradne delegacije.

Veliko je tujcev, ki bi radi obiskali katero izmed kitajskih klinik in se prepričali o učinkovitosti akupunkture. Lahko se zgodi, da obiskovalca iz tujine na kliniki sprejme glavni kirurg, ki ga pelje po bolniških sobah. V organizaciji kitajske turistične agencije lahko turist obišče šole, vrte, delavnice za izdelovanje okrasnih predmetov in tako dalje.

Pomanjkanje prostora v hotelih je verjetno eden glavnih vzrokov za to, da Kitajska ne more zadovoljiti vseh zahtev turistov, ki bi radi obiskali to državo. Modernih hotelov namreč niso gradili že vrsto let, velja pa pravilo, da tuji lahko stanujejo le v prvovrzdnih hotelih.

Poleg tega navajajo, da je v času "štiričlanske tolpe" turizem pomenil skorajda državno izdajo. O turističnih vodilcih so govorili, da so "služabniki buržoazije", nekaj časa pa so ustavili tudi tiskanje turističnih razglednic, češ, da "povečujejo fevdalizem" (na razglednicah so bili stari kulturni spomeniki).

Srčni pospeševalnik vstavili dojenčku

ST. PETERSBURG, Fla. — Prvič v zgodovini medicine v ZDA je neki kirurg vstavil dojenčku pospeševalnik srčnega utripa komaj dve uri in pol po otrokovem rojstvu.

Lesley Nelson se je rodila 11. oktobra s srčno hibo in kirurg George Deicoff jo je takoj operiral. Po operaciji je izjavil, da ima deklica 90 odstotkov možnosti, da ostane živa.

Sklep o vstavitvi pospeševalnika so zdravniki skupaj z norojojenčkovimi starši sprejeli še pred otrokovim rojstvom. Zmerili so namreč njegov utrip in ugotovili, da mu srce bje 40-krat namesto 120-krat na minuto.

KANADSKA DOMOVINA

Iz slovenskega Toronta

S.A.V.A. ali SAVA?

Zadnjič je bilo na tem mestu govora o tem, kako mladina v Torontu išče pot v bodočnost. Iskanje je bilo razvidno tudi med sestankom dne 19. februarja 1978, ki so se ga — iskanja namreč — udeležili tudi starši mladih. Da je med mladimi iskanje — kar samo na sebi ni slabo — pove tudi dejstvo, da nekateri hočejo S.A.V.A., drugi pa Savo. Kdor razmer in ozadja ne pozna, bo rekel, da tri pike niso posebno važne. Toda so važne, ker S.A.V.A. pomeni akademsko društvo, Sava bi pa modro zajeti vso slovensko mladino; končno neka "Sava" že obstoji! Tudi dejstvo, da so mladi povabili generacijo staršev, pove, da bi se radi dokopali do jasnosti o tem, kakšna pota naj uberejo za bodočnost. Tudi iz njihovih referatov in debat se je moglo izluščiti — iskanje.

Zakaj ne bi bili torej pri teh prizadevanjih deležni pomoči? In kako lahko jo dobijo? Ali so se mladi že kdaj vprašali, zakaj so bili rojeni v Kanadi in ne v deželi pod Triglavom? Ali so že kdaj govorili s svojimi starši, zakaj so prišli v Kanado? Če so bili starši odkriti, so jim gotovo povedali in to še vedno lahko storijo, le poštenega priznanja je treba, da so bili nekoč v življenju postavljeni pred izbiro: ali braniti svoje prepričanje, svojo vero, premoženje, svoje in svobodo, ali pa se pridružiti fronti, ki je vodila duha v brezčustvo, posameznika v kolektivizem, narod pa v diktaturo manjšinske komunistične partije. Odločili so se za svobodo, za vero, Boga in Cerkev in so v zameno zapustili dom, rodno zemljo, preteklost in začeli znova na tujem. V tej daljni odločitvi očetov in mater so poganjki njihovih korenin, slovenska mladina. Če hočeš, da bodo korenine pogonale, da bo slovensko drevo rastle tudi na tujem, a v svobodnem ozračju, potem naj korenine poženejo v to smer. Če hočeš ponesti slovensko dediščino v bodočnost, potem so ti pot začrtali starši s svojo odločitvijo med revolucijo na Slovenskem.

Tudi vsebino dediščine si prejel od njih in jo od mnogih še vedno lahko sprejemaš. Preden so imeli tvoji starši svoje strehe, so Bogu postavili hišo. V njej je šola življenja, v njej je vir življenjske moči tudi za slovenstvo v tujini.

Nadaljuj, slovenska mladina, poživlji, izboljšuj, razširjaj, izčisti in obogati, kar so starši ustvarili pa bo slovenski skupnosti v Torontu zagotovljena še dolga bodočnost!

Vse to pa ti bo mogoče, če se boš držala rodu, iz katerega si izšla. Ne poslušaj prišepetavanja kače, ki hoče obrniti mladi rod proč od pravega vira, proti staršem, in proč od prave vsebine. Nikdar ne verjemi, da zapeljiva kača več ve, kot tisti, ki

so ti življenje dali in hočejo, da si njih nadaljevanje.

S. K.

Starostni dom Lipa

V nedeljo, 26. februarja 1978, je pripravljali odbor za starostni dom skical slovenske župljane na občni zbor. Odbor je hotel, da bi čim širša slovenska javnost zvedela, kako stoji zadeva s slovenskim starostnim domom. Ob 3. uri popoldne se je zbralo v dvorani Brezmadežne s čudodelno svetinjo na Brown's Line od 80 do 90 ljudi.

Predsednik pripravljalnega odbora V. Trček je začel občni zbor in ga vodil. Po začetnih formalnostih so sledila poročila tajnice, blagajnika in predsednika. Najvažnejše v poročilu tajnice je bilo sporočilo, da je Slovenski starostni dom Lipa dobil od oblasti ustanovno listino, charter, ki nosi datum 3. avgusta 1977 in št. 352988. Blagajnik je povedal, da je doslej nabrala denarja \$42.197.62. Predsednik je poudaril, da se je odbor trudil, da bi slovenska javnost sprejela idejo slovenskega starostnega doma.

Po poročilu odbornikov je bila dana razrešnica odboru. Nato pa je g. Peter Čekuta razložil nova pravila. Navzoči so jih nekoliko popravili in nato soglasno odobrili. Pravila predvidevajo 12 odbornikov. Vsako leto se jih z volitvami izmenja šest. Odbor je predložil listo 13 imen, izmed katerih so navzoči izvolili 12 odbornikov: ga. Cvetka Arhar in njen mož Franc, J. Trpin L. Babič, A. Blatnik, P. Čekuta, V. Trček, P. Pavlin, A. nica Resnik, V. Novak in F. Kus.

Po volitvah so bili udeleženci postreženi s čajem in pecivom. Ob priliki tega občnega zbora je bilo na račun dela za starostni dom izrečenih mnogo priznanj delavcem in zamislil kot taki. Slišali pa so se tudi pomisleki proti kot npr. "Ali ni prvi rod preobremenjen? Vse naj ta zgradi, cerkve, dvorane, dom, šole, starostni dom in še in še."

Por.

Akcija Misijonskega zaledja

Baragov Misijonski krožek — ena najbolj aktivnih organizacij pri Mariji Pomagaj v Torontu, čeprav ne največja, skrbi, da zainiciranje za slovenske rojake, ki so se posvetili delu za širjenje poznanja božjega po svetu, med Slovenci v Torontu nikdar ne zaspi. Vsako leto v postnem času pripravi B.M.K. "Dopoldan za misijonarje". Zadnjo nedeljo v februarju je bil tak dopoldan. Dobre gospe so pripravile obilo domačega peciva in drugih dobrot in so bile z njimi na razpolago v cerkveni dvorani po vseh treh mašah. Možno je bilo dobiti zajtrk, malico in kosilo za majhen denar. Vse, kar so znepljiva kača več ve, kot tisti, ki

bile srečne, ker so z darovanjem telesnih dobrot, z darovanjem svojega časa in svojih moči zbrale precej čez tisoč dolarjev, ki jih bodo deležni slovenski sinovi in hčere po misijonskih pokrajinah.

Ob tej priliki so se oglasili tudi nekateri dobrotniki, ki so še posebej darovali — prav v smislu postnih navodil Cerkve — večje vsote za misijonarje. Naj božji Misijonar povrne vsem! Baragov Misijonski krožek pa zasluži vse priznanje in zahvalo!

Por. B. M. K.

Drobna modrost za vsak dan

Pešec je človek, ki ima dva avtomobila, ženo in enega ali dva "teenage" otroka.

Vsak trenutek našega življenja bi morali iskati, ne tega, v čemer se razlikujemo od drugih ljudi, ampak tega, v čemer z njimi soglašamo. Tako trdi John Ruskin.

Lažje je biti moder za druge, kot zase, pravi La Rochefoucauld.

Kajenje vzrok smrti

OTTAWA, Kan. — Po podatkih ministrstva za zdravje je kajenje vzrok 12 odstotkov prezgodnjih smrti. Raziskovalci so ugotavljali zvezo med kajenjem in najpogostejšimi vzroki smrti, tj. rakom na pljučih in v grlu, bronhitisom in kroničnimi emfizemi, srčnimi obolenji in motnjami v možganskem ožilju.

Posledice cigaret stanejo zdravstveno družbo nad pol milijona dolarjev letno, upoštevati pa je treba, da tleče cigarete povzročajo tudi 12 odstotkov požarov. Število kadilcev se znižuje: leta 1976 jih je bilo 37, leto dni prej pa 38 odstotkov vsega prebivalstva.

Proti ledu

MONTREAL, Que. — Kanadski inženirji so ugotovili, da vozila na zračno blazino ("hovercraft") lahko nadomestijo ledolomilce in da so celo učinkovitejša od njih. Takšno vozilo neke petrolejske družbe je razbijalo 68 cm debelo plast ledu s hitrostjo 8 km na uro.

Pred ledom nastane zračni mehur, led razpade pod lastno težo. Kasneje so te izpopolnili. Ledolomilec, ki je običaj v ledu, je vozilo na zračno blazino pripomoglo, da je zelo naglo prebil led, debel 46 cm. Nadaljnja preizkušnja je pokazala, da je mogoče s hovercraftom v nekaj urah očistiti led v pristanišču, tj. opraviti delo, za katero bi ledolomilec potreboval ves dan. Takšna vozila so uporabna tam, kjer ledolomilci ne prihajajo v poštev radi plitve vode ali nizkih mostov.

Vikingi na Arktiki?

Na otoku Baffin na severu Kanade so našli ameriški arheologi v večnem ledu dobro ohranjene eskimske rezbarije, zraven pa še lesen kipec, v katerem je upodobljen Viking iz 13. stoletja. Po odkritju sklepajo, da so Vikingi, o katerih je dokazano, da so imeli naselja na Novi Fundlandiji in na Grenlandiji, pluli celo do kanadske Arktike. Seveda pa ne izključujejo možnosti, da je kipec vstrel tako visoko na sever zaradi trgovine med Eskimi in Vikingi.

Gosto naseljen del

OTTAWA, Kan. — Okoli dve tretjini vsega prebivalstva Kanade živi v 100 milj širokem pasu vzdolž meje z ZDA. Najgostejše sta naseljeni pokrajini Ontario in Quebec.

K članku "Kdo bi požrl neodvisno Slovenijo?"

TORONTO, Ont. — "Slovenska država" je v decembrski številki prinesla članek Franca Jeze z gornjim naslovom.

Naj citiram, kaj omenja o Italiji:

"Tudi od Italije ne grozi Sloveniji nobena nevarnost. Slovensko-italijanske meje so določene z mirovno pogodbo in z osimskim sporazumom. Italija je sprejela obstoj sedanje slovenske republike in bi prav tako sprejela obstoj neodvisne Slovenije kot uresničenja načela o 'suverenosti' republike Slovenije. V Italiji vlada demokratični večstrankarski sistem in o vsem mednarodnem uveljavljanju italijanske države odloča parlament. Enostavno nemogoče je, da bi si lahko kdo v Italiji danes privoščil kako avanturo po D'Annunziovem vzgledu ali v obliki ponovitve napada iz leta 1941 na Jugoslavijo."

Ko je dr. Miha Krek še živel, nas je večkrat opozarjal, naj pazimo, kar zadeva Jugoslavijo. Bil je mnenja: "Če se Jugoslavija razbije, bodo vse meje odprte in se bomo morali boriti še enkrat za njih priznanje."

Dr. Miha Krek je dejal, da so tega mnenja vsi njegovi francoski, angleški in ameriški kontakti; teh zadnjih je imel več kot katerikoli drugi slovenski politik.

Dr. Miha Krek je tudi omenil, da je izvedel od enega najbolj vidnih ameriško-slovenskih politikov da so Italijani večkrat tilpali, kaj bi mislila ameriška vlada, če bi oni, ob slučajnem razbitju Jugoslavije zasedli Slovenijo. Amerikanci so izjavili, da bi bila to sprejemljiva rešitev.

V luči teh izjav izgleda Jezova analiza dvomljive vrednosti.

Pred kratkim je izšla knjiga "The Race for Trieste", spisal jo je G. Cox. V njej je omenjeno, kako so se leta 1944 borile za pravico do okupacije Julijske krajine (naše Primorske) vlade ZDA, Velike Britanije in Jugoslavije.

ZDA so zahtevale, da Anglo-Amerikanci okupirajo celo Julijsko krajino do mirovne pogodbe. Njih namen je bil pomagati Italijanom, da jo ponovno vključijo v Italijo. Jugoslavija, kot se razume, je proti temu protestirala, tako Titovi, kot reprezentanti kraljeve vlade. Jugoslavija je hotela zasedati celo Primorsko, vključivši Trst in Gorico.

Angleži so zavzeli, kot običajno bolj pragmatično stališče. Prepričavali so Amerikance, da je malo težko prisiliti Jugoslavijo, da zapusti tiste predele Julijske krajine, ki so popolnoma slovenski in ki so bili osvobojeni po jugoslovanskih silah že leta 1943. Na drugi strani so Angleži vztrajali, da Anglo-Amerikanci zasedejo Trst in Gorico zaradi številnega italijanskega prebivalstva v njih. Končen rezultat je bila, kot vsi vemo, Morganova črta.

Dejansko nimam namena popisovati diplomatske poteze in spletke v zvezi s Primorsko po drugi svetovni vojni.

Važno je predvsem dejstvo, da je imela po drugi svetovni vojni Italija — poražena država, še vedno toliko politične moči, da je prepričala Amerikance in delno Angleže, da so zagovarjali njene interese napram Jugoslaviji — svoji zaveznici.

Sedaj (1978) je položaj popolnoma drugačen. Italija je že 30 let zaveznica Zahoda, članica NATO, članica Evropskega skupnega trga, Jugoslavija je pa komunistična država brez zaveznikov na Zahodu in brez večjih simpatij. Če pride do razbitja Jugoslavije, bi Italija mogla

prepričati Zahod in predvsem ZDA, da ji dovolijo zasedbo Slovenije zaradi strateških in Bog ve še kakšnih razlogov.

Knjiga "Race for Trieste" to potrjuje in kdor tega ne verjame, noče videti stvarnosti.

Ni nujno, da se opiramo samo na izjave pok. dr. M. Kreka ali no omenjeno knjigo, preglejmo samo za trenutek odnose med Italijani in Slovenci v tem stoletju.

Mislím, da ni potreba omenjati vseh zločinov in preganjanj, ki so jih Slovenci pretrpeli pod Mussolinijem.

Naj omenim samo enega. Na božični večer je organist v slovenski cerkvi v Gorici zaigral eno slovensko pesem, verniki so peli z njim. Po končani polnočnici so organista čakali laški mišičniki in ga prisilili, da je pil ricinovo olje, pomešano z nafto. Po več urah je v velikih bolečinah umrl. Takih zločinov so Lahhi naredili zelo veliko.

Toda ti brutalni odnosi niso bili samo monopol fašistov. Sedanja vlada je bolj zvit in radi tega verjetno še toliko bolj nevarna.

Saj Slovincem niti imena niso priznali. Dolgo časa so se morali naši Primorci boriti, da so jim priznali ime — Slovenci. Preje so jih imenovali: "Gruppo di interesse speciale" (posebna skupina). Ta označba je bila nekaj podobnega kot številka za jetnika. Toda, da ne bo kdo mislil, da je to slučajen pojav. Ne! Italijanski avtor Barzini je napisal knjigo o Italijanih. V njej omenja tudi skoraj vse ostale evropske narode, celo Bolgare, toda nobenega drugega jugoslovanskega naroda.

Znamka, ki je bila izdana za Sveto leto, kaže zemljevid Evrope in naznačuje več narodov z imenom, tudi Madžare in pravoslavne Rumune. Tudi ob tej priliki so bili jugoslovanski narodi ignorirani.

Za Italijane mi ne obstojamo; oni bi najraje videli, da se izničimo.

Bral sem, da gradijo ali nameravajo graditi več atomskih central na slovenski zemlji. Slovenskim kmetom zemljo dobro plačajo, toda istočasno jih izrinejo z nje. Primorci smatrajo ta postopek za "zlato grobnico".

Kako so Italijani rešili problem v Beneški Sloveniji po potresu. Baje so bili znatni fondri odobreni za rekonstrukcijo, toda do slovenskih kmetov je prišlo bore malo.

Lista bi šla v nedogled. Dejstvo je, da Italijani ob vsaki priliki Slovence zapostavljajo, izrabljajo in jih uničujejo. Italijani so se do Slovencev skozi vso moderno zgodovino pokazali izredno brezobzirni in cinčni.

Na drugi strani ne smemo pozabiti, da so Italijani kulturno in gospodarsko močni, imajo sijajne zveze, so izvrstni diplomati in jih bodo Amerikanci in celo Angleži vedno raje poslušali in upoštevali kot nas Slovence.

Italijani so največji in najnevarnejši sovražnik za Slovenijo.

Gospod Jeza naj si zapomni rek: "Kdor ne pozna zgodovine, jo ustvarja (s svojimi napakami)."

Jeza argumentira, da so drugi manj številni narodi prišli do lastne države. Ta argument za nas Slovence ne drži, ker mi živimo na enem najvažnejših križišč v Evropi. Ljubljanska vrata so prehod v vse štiri smeri Evrope. Prav zato bodo Italijani storili vse, da jih ponovno osvojijo, če se jim ponudi prilika.

Bodočnost

Sedanja politična opredelitev Evrope lahko obstoja še nekaj

let, potem bo verjetno prišlo do premikov. Možno je, da se položaj Rusije ojača, v tem slučaju bo Slovenija in Jugoslavija postala del njenega območja.

Lahko se zgodi, — naravno je, da to mi želimo, — da se zahodna Evropa ojači in v tem slučaju bo prej ali slej postala Jugoslavija del Evropske federacije. To bi bila najboljša rešitev za vse jugoslovanske narode. Ko bo enkrat Jugoslavija v Evropski federaciji z vsemi svojimi mejami neokrnjenimi, bodo Slovenijo zastopali v skupnem evropskem parlamentu Slovenci izvoljeni direktno. Ta Evropa bo Evropa regij, kjer bodo lokalni interesi prišli veliko bolj do veljave kot centralistični, pa naj bo to Francija, Španija ali Jugoslavija. Veliko političnih analistov že sedaj odkriva te težnje in jih pozdravlja.

T. S.

Smog in rak

Na območju Los Angelesa in San Francisca je odstotek prebivalcev z rakom na pljučih dvakrat višji kot v drugih delih ZDA.

Znanstveniki dolžijo predvsem smog, zmes megle in primesi v zraku. V nekaterih hišah ima raka na pljučih manj kot deset ljudi na 100.000 prebivalcev, v kalifornijskem okraju San Mateo pa petinpolkrat več.

Kalifornija postaja "prestonika" raka v ZDA, naraščajoče število bolnikov je predvsem posledica onesnaženosti zraka.

CLEVELAND, O.

MAJ OGI ASI

For Sale

7 room single in St. Clair and St. Vitus parish area. Call 951-5025

(35137)

Piano kupi

Dobro ohranjen piano bi rad kupil. Ponudbe na tel. 432-2041.

(3537)

Stanovanje oddajo

Trisobno stanovanje s kopalnico in pečjo oddajo v bližini Sv. Vida. Ugodno za samskega moškega ali ženskega. Kličite tel. 881-7122.

(35-41)

Piano Wanted

Piano in good condition. 432-2041

(35 and 37)

Stanovanje oddajo

Petsobno stanovanje oddajo na Norwood Road družini brez otrok in živali. Kličite po peti uri pop. 432-1450.

—(33-42)

Stanovanje oddajo

Štirisobno stanovanje oddajo družini z ne več kot dvema otrokoma na 698 E. 159 St. v collinwoodski naselbini.

(32-39)

Novi zidani ranči

V Willowicku nedaleč od Lake Shore Blvd. so v gradnji novi zidani ranči s 3 spalnicami, v ceni podkletni. Kličite za pojasula

UPSON REALTY CO.

UMLA

99 E. 260 St. 731-1070

Odprto od 9. do 9.

Roofing & Chimney Repairs FREE ESTIMATES Call 391-6845 ask for Bill or Del

(x)

Help Wanted

Varuhinja otrok iščejo

Varuhinja, novonaseljenka, išče družino za tri otroke, dva v šoli, eden doma, od 6. zjutraj do 4.30 popoldne pet dni na teden. Kličite tel. 881-6116.

(30,31,34,35)

Iščemo osebo za

ČIŠČENJE

Stalno delo, delni čas ob večerih od ponedeljka do petka. Mora imeti lastno prevozno sredstvo. Kličite: 398-5310

(34-37)

Experienced Set-Up Man

Machine Shop. 2nd Shift. Punch Presses, Shears, and Iron Works. East Side Manufacturer. Fringes. Call 486-1313 ext. 294.

(35-37)

KOMPAS POTNIŠKA AGENCIJA

V letu 1978 smo glavni kontraktorji za že odobrene čarterje kanadske družbe za potovanje v Ljubljano.

Boeing 707 — cena — US \$422

od 28. junija do 8. avgusta od 12. julija do 8. avgusta

od 28. junija do 22. avgusta od 12. julija do 22. avgusta

Prav tako prodajamo vse druge čarterske karte za v Jugoslavijo in seveda za iz domovine v Toronto, vse navedne, čarterske, mladinske in turistične karte za kamorkoli, v Florido, na Havaje in Karibsko morje. Strokovna postrežba za najem avtomobilov, daycne prijave, knjigovodstvo, potne liste in vize.

DR. KAREL ZUZEK
PETER URBANC, notar

Toronto, Ont. — Tel. 534-8891
635A Bloor St. W.

BREZ DOMA

Hektor Malot

Poklical sem ga. Toda ker je vedel, da je zaslužil kazen, se je ustavil in, namesto da bi prišel k meni, je zbežal. Res je, da ga je lakota prisilila k temu, da je ukradel meso. Toda tega upravičila nisem mogel sprejeti. Krivec je moral biti kaznovan, kajti v nasprotnem primeru bo zgnila iz družbe vsa disciplina. Ob prihodnji priložnosti bo Sladka posnemala njegov zgled in končno bo tudi Kapi podlegel skušnjavi. Moral sem torej Zerbina javno kaznovati. Toda zato bi bilo treba, da bi prišel k meni, kar pa ni bila tako lahka zadeva. Zatekel sem se h Kapiju.

"Pojdi iskat Zerbina!"

Nemudoma je stekel, da spolni moje naročilo. Vendar pa se mi je zdelo, da je to povelje spolnil z manjšo vneto kot po navadi in v njegovem pogledu sem mogel razbrati, da bi bil rajši postal Zerbinov zagovornik kot pa birič.

Ni mi ostalo drugega, kot da počakam, da se vrne Kapi s svojim ujetnikom, kar se najbrž ne bo zgodilo tako kmalu, kajti Zerbina gotovo ne bo lahko prepričati, da bi se vrnil. To čakanje pa zame ni bilo neprijetno. Dovolj daleč smo bili od vasi in se nam ni bilo bati, da bi nas kdo zasledoval. Bil sem pa tudi precej utrujen in bi se mi nekoliko počutil prav privilegiran. Sicer pa se mi tudi ni nikamor mudilo, saj nisem niti malo vedel, kaj naj storim in kam naj grem.

Kraj, kamor smo pribežali, pa je bil tudi zelo primeren za počitek. V strahu sem bežal, ne da bi se zmenil za to, v katero smer bežim. Dospel sem do Južnega kanala. Medtem ko smo hodili, odkar smo zapustili Toulouse, prek razsušenih njiv in travnikov, je tukaj pokrajina bila živa in zelena. Drevje je bilo lepo zeleno kakor tudi trava. Majhen potok je žuborel prek skale, pokrite z rastlinami, ki so kakor cvetoč slap sledile tok vode. Pokrajina je bila tako lepa, da mi ni bilo težko čakati tukaj na vrnitev psov.

Minila pa je že cela ura, ne da bi ju zagledal. Začel sem se že vznemirjati, ko sem končno zagledal Kapija, ki se je vračal sam s povešeno glavo.

"Kje je Zerbina?"

Kapi se je ves preplašen stisnil k tlom. Pogledal sem ga natančneje in tedaj sem opazil, da ima krvavo uho. Brez pojasnila sem takoj vedel, kaj se je zgodilo.

Zerbin se je uprl policiji, branil se je in Kapi, ki najbrž ni prav rad izvršil povelja, ki se mu je zdelo prestrogo, se je pustil premagati. Ali naj tudi nje-ga kaznujem? Nikakor nisem bil voljan žalostiti še druge, ko sem bil že sam dovolj žalosten.

Ker se je Kapijev lov pone-srečil, mi ni preostalo drugega, kot da počakam, da se Zerbina vrne sam. Dobro sem ga poznal. Po prvem uporu se bo vdal v svojo usodo in kmalu se bo vrnil ves skesan. Zleknil sem se pod drevo in držal Srčka na veržici, ker sem se bal, da jo bo odkuril za Zerbina. Kapi in Sladka sta legla k mojim nogam.

Čas je mineval, Zurbina pa ni bilo od nikoder. Ne da bi vedel kdaj, sem zaspal.

Ko sem se prebudil, je bilo sonce že visoko. Toda ni mi bilo treba ozirati se po soncu, da bi se prepričal, da je že pozno; žolodec me je namreč opozarjal, da je minulo že precej časa, odkar sem pojedel zadnji kosček kruha. Tudi oba psa in Srček so mi po svoje dopovedovali, da so lačni. Kapi in Sladka sta me mlo gledala, Srček pa se je pačil na vse mogoče načine.

Zerbin pa se še ni prikazal. Klical sem ga in mu žvižgal, a zaman; ni ga bilo od nikoder. Priskrbel si je okusen zajtrk in zdaj gotovo sladko spi pod kakim grmom.

Moj položaj je postajal vedno bolj kočljiv. Če odidem, ni izključeno, da bo Zerbin zablodil in ga zgubim za vedno. Če pa ostanem tukaj, ne bom mogel najti prilike za zaslužek in tudi ne bom mogel oskrbeti kosila zase in za svojo družbo.

Lakota je postajala vedno hujša. Psi so me gledali z obupno vztrajnostjo, Srček pa se je z vedno večjo vneto praskal po trebuhu in iz grla so mu prihajali pritajeni kriki jeze.

Ker je čas mineval in Zerbina ni bilo od nikoder, sem ponovno postal Kapija z naročilom, naj poišče svojega tovarisa. Čez pol ure se je vrnil in mi dal razumeči, da ga ni našel.

Kaj naj storim? Čeprav je Zerbin bil kriv in smo po njegovi krivdi zašli v velike težave, ga vendarle nisem mogel zapustiti. Kaj bi mi rekel Vitalis, če mu ne privedem nazaj vseh treh psov? Poleg tega pa sem kljub vsemu imel tega pobalinskega Zerbina vendarle rad.

Sklenil sem torej, da počakam tukaj do večera. Toda nemo-goče je bilo, da bi ostali v brez-delju in poslušali, kako se oglašajo žolodec zaradi gladi. Nedvomno postane lakota še hujša, če človek neprenehoma misli na to, da je lačen.

Moral sem torej najti kakšno stvar, ki bi nas zaposlila in raz-tresla. Če bi mogli pozabiti, da smo lačni, bi gotovo med tem časom tudi ne čutili lakote tako zelo občutno. S čim naj se torej zaposlimo?

Ko sem razmišljal o tem, sem se spomnil, da mi je Vitalis pri-povedoval, da v vojski, kadar so vojaki utrujeni, začne igrati godba in ko vojaki slišijo veselo glasbo, pozabijo na svojo utrujenost. Če bi torej začel igrati kako veselo pesmico, bom morda pozabili na lakoto. Na vsak način pa, če bom jaz igral in če bosta psa plesala z opico, bo čas hitreje minil.

Vzel sem harfo, ki je slonela ob drevesu, obrnil sem se s hrbtom proti kanalu in začel igrati neko veselo popevko. V začetku se je zdelo, da moji igralci niso niti malo razpoloženi za ples. Jasno je bilo, da bi jim kos kruha bil mnogo bolj dobrodošel. Polagoma pa jih je glasba prevzela, začeli so plesati in tako smo prav kmalu pozabili na lakoto.

Nenadoma pa sem za svojim hrbtom zaslišal jasen otroški glas, ki je zaklical: "bravo!" Hipoma sem se okrenil.

Majhna ladja se je ustavila v kanalu. Prednji del je bil obrnjen proti bregu, kjer sem stal jaz. Oba konja, ki sta jo vlekla, pa sta obstala na nasprotnem bregu.

Bila je to zelo čudna ladja, kakršne nisem še nikoli videl. Krajša je bila, kakor so navadno ladje, ki služijo za plovbo po kanalih. Na krovu, ki se je nekoliko dvigal iznad vode, je bila zgrajena nekaka hišica iz stekla. Pred to hišico je bila veranda, ki so jo obsenčevale rastline plezalke. Na tej verandi sem opazil dve osebi: še mlado gospo, plemenitega, a žalostnega obraza. Sklanjala se je nad dečkom približno mojih let, ki je ležal na nekakem ležalnem stolu. Nedvomno nam je ta deček zaklical "bravo!"

Ko sem si opomogel od svojega presenečenja — saj ta prikazen ni bila prav nič strašna — sem se odkril, da se na ta način zahvalim za pohvalo.

CLEVELANDSKA NOVA RESTAVRACIJA
NAS JEDILNIK VSEBUJE POSEBNOSTI
STAREGA KRAJA IN AMERIKE

- ZMERNE CENE -

VIENNA GARDEN

Žgane pijače, domače in uvožena piva ter vina,

UŽIVALI BOSTE KOSILO V PRIJAZNEM
VZDUSJU STAREGA DUNAJA!

ZAJTRK - KOSILO - VEČERJA

BANKETSKE PROSTORE ZA 150 OSEB

1385 E. 36 St.

telefon: 881-4222

ABC - CHARTER POLETI
CLEVELAND LJUBLJANA

od \$439.00 (+ tax) naprej...

ZAHTEVAJTE POPOLNI PROGRAM

MIHELIN TRAVEL

1110 St. Clair Ave. — Cleveland, O. 44103

Tel. (216) 431-5710

GOVORIMO SLOVENSKO!

UNITED/TORCH
is the United Way

GRDINOVA POGREBNA ZAVODA

1953 East 62 St.

431-2088

17010 Lake Shore Blvd.

531-6306

GRDINOVA TRGOVINA S POHIŠTVOM

15301 Waterloo Road

531-1235

PROTECT YOUR
SLOVENIAN HERITAGE
AND ETHNIC VOICE
ADVERTISE IN THE
AMERICAN HOME newspaper

NOVICE- z vsega sveta

NOVICE- ki jih potrebujete

NOVICE- ki jih dobite še sveže

NOVICE- popolnoma nepristranske

NOVICE- kolikor mogoče originalne

NOVICE- ki so zanimive

vam vsak dan prinaša v hišo

Ameriška Domovina

Povejte lo sosedu, ki še ni naročen nanjo

Ženini in neveste!

Naša slovenska unijska tiskarna Vam tiska
krasna poročna vabila
po jako zmerni ceni.

Pridite k nam in si izberite
vzorec papirja in črk.

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Avenue

431-0628

V ZELO DRAG IN LJUBEČ SPOMIN

OB DRUGI OBLETNICI SMRTI NASE LJUBLJENE
ŽENE IN PREDRAGE MAME

MIMI REZONJA,

ki je svoje blage in trudne oči za vedno zatislila
dne 8. marca 1976.

Že leti dve Te zemlja krije, Luč nebeška naj Ti sije,
v temnem grobu mirno spiš, v mislih naših si vsak čas,
srce Tvoje več ne bije, srce naše za Te bije,
bolečin več ne trpiš. Ti pri Bogu pros za nas.

Srečno ljubljena nam mama
odšla prezgodaj ste od nas,
dobra, skrbna ste nam bila,
vdano molimo za vas.

Zelo žalujoči:

STEFAN — mož;
STEFANCEK — sin;
MIMICA — hčerka.

Cleveland, Ohio, 7. marca 1978.

ČE SE SELITE

Izpolnite ta odrezek in ga nam takoj pošljite. Ni potrebno,
da nam pišete pismo. Naslove menjamo dvakrat tedensko.
Navedba starega naslova je nujna

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave.

Cleveland, Ohio 44103

Moj stari naslov:

Moj novi naslov:

MOJE IME:

PROSIMO, PISITE RAZLOČNO

PATRONIZE OUR ADVERTISERS

Keep the American Home Alive

AMERIŠKA SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA

NAJSTAREJŠA SLOVENSKA
KATOLIŠKA ZAVAROVALNA
ORGANIZACIJA V AMERIKI

• Mi izdajamo najmodernejšo celo-življenske in ustanovne
(endowments) certifikate za mladino in odrasle od roj-
stva do 60. leta, vsote so neomejene nad \$1,000.

• Naša ugledna bratska organizacija Vam poleg zavaroval
nine nudi tudi verske, športne, družabne in druge aktiv-
nosti. Pri nas imate, na primer, priložnost udeležbe pri
kegljanju, igranju košarke, itd., nadalje se lahko udele-
žite plesov, poletnih piknikov, športnih turnej in božičnih
prireditev ča otroke.

• SLOVENC! PRIDRUŽITE SE SLOVENCEM!

• ZAPOMNI SI — PRI NAS DOBITE OSEBNO
POZORNOST!

Za podrobnosti in pojasnila stopite takoj v stik s sledečimi
tajniki/tajnicami (ali pa pišite v glavni urad: 351-353 N.
Chicago St., Joliet, Ill. 60431).

AMELIA MRAMOR, društvo št. 85, Ael. 282-8530
1926 Nantucket Dr., Lorain, Ohio

GLORIA KREPFL, društvo št. 191, Tel. 944-6587
29377 Vinewood Dr., Wickliffe, Ohio

ANTHONY CEK, društvo št. 219, Tel. 481-0992
506 Trebisky Rd., Richmond Heights, Ohio